Hiányzik egy aláírás...

A Szegedi Kazánjavító Ktsz 1964-ben· költözött dorozsmai úti telepére. Nem túlzás, romantikus körülmények között kezdődött az élete, a terület nem volt közművesítve, egyetlen használható épület sem állt rajta. A munkások először egy nagyméretű katonai sátrat húztak fejük fölé, ebben kezdtek dolgozni.

A „sátoros szövetkezet" csakhamar fejlődésnek indult. Kutat fúrtak, majd új üzemházat, s legutóbb egy szerelőcsarnokot építettek. Tavaly a munkások közel egyhónapi munkabérüket kapták nyereségrészesedésként, az idén termelésük eléri a 10 millió forintot. Nemrég jelentős exportlehetőség adódott a szövetkezet számára, a Szovjetunió részére készülő baromfifeldolgozó gépekhez gyártanak alkatrészeket.

Sajnos, a nekilendülésnek egyelőre vége. Hiába a sokat ígérő perspektíva. A Kazánjavító Ktsz végérvényesen kinőtte körülményeit, a meglevő szociális létesítmények nem tudják kielégíteni a munkásokat. Jellemző, hogy az iroda egy kiöregedett vasúti kocsiba szorult; 70 emberre mindössze 20 négyzetméteres öltöző és négy zuhanyozóval felszerelt fürdő jut! A szövetkezet munkaerőgonddal küzd. De a jelentkező — ahogy meglátják az öltözőt, fürdőt — azonnal visszafordulnak.

A ktsz ezért látott hozzá egy új üzemház építéséhez. A beruházási programot az OKISZ is elfogadta. Van kivitelező, anyag, de érthetetlenül valahol mégis megakadt az ügy. A ktsz nem kapta meg a végleges engedélyt és a hitelt a szociális ház felépítésére. A Csongrád megyei KISZÖV-ben mindenképpen indokoltnak tartják a beruházást; a kazánjavító ktsz rászolgált, fejlődéséhez szükség van erre.

Az idő múlik, eltelt a nyár, sajnos, búcsút mondott a hosszú és meleg ősz is. Az a bizonyos aláírás talán télre vár — amikor már úgysem lehet megkezdeni az építkezést?

Matkó István

Neves szovjet költők érkeznek a szegedi irodalmi estre

Az októberi forradalom jubileuma alkalmából hazánkban tartózkodó szovjet költők, Mihail *Lukonyin* vezetésével, hétfőn Szegedre látogatnak. Este 7 órakor a Tisza szálló koncerttermében a dél-magyarországi írócsoport, az MSZBT megyei elnöksége és a városi tanács művelődésügyi osztálya rendezésében irodalmi műsorban mutatkoznak be a költészet szegedi szerelmeseinek. A szemtől-szembeni találkozást *Rozsgyesztvenszkij*, *Okudzsava*, Lukonyin, *Kazakova*, *Szergejev* és a hazai publikum között a szegedi színház művészei: *Szabó* Kálmán, *Kovács* János, *Miklós* Klára és *Csernák* Árpád közvetítik. Bevezetőt dr. *Csukás* István, tanszékvezető egyetemi tanár mond.

ROBERT ROZSGYESZTVENSZKIJt a magyar olvasók jól ismerik a Négy szovjet költő című kötetből. Kétszer járt már hazánkban, Rekviem-je — Kabalevszkij zenéjével — magyar hangversenytermekben is felcsendült, „Levél a XXX. századhoz" című nagy lélekzetű költeménye méltán szerepel legjobb előadóművészeink programjában. Az altáji születésű költő nemcsak Amerikát — az Északi-sarkot is megjárta: A vízen vándorló sugárút című kötetében elementáris erővel ábrázolja a sarkkutatók hétköznapjait. Nemzedéke közéleti felnőtté válását, erkölcsi igényességét a forradalmi hagyományok romantikája és a holnap tudományos-emberi távlatainak érzékeltetésével fejezi ki — nyelvileg is mai, verselésében is korszerű formában.

RIMMA KAZAKOVA 1958 óta jelentkezik köteteivel. Sokat utazik, különösen a Távol-Kelet hagyott benne fel-felbukkanó nyomot vad szépségével, rohamos lüktetésével. Szenvedélyes hangú lírikus, nőiesség és etikai kérlelhetetlenség olvad egybe többnyire szaggatott-zaklatott hangulatú verseiben. *Rab* Zsuzsa a Hózápor című antológiában „keményen mértéktartónak" nevezi.

BULAT OKUDZSAVA — akinek a Nagyvilág már több versét bemutatta — valóságos iskolát teremtett azzal, hogy lírai hangszerelésű, a hétköznapi érzések mögött filozofikus tartalmat bújtató verseit, a maga szerezte dallamokon, gitár kíséretében adja elő. A régi orosz románcok és a mai szovjet városi folklór songjainak sajátos hangulatú ötvözete szólal meg rendkívül népszerű, kirándulásokon, baráti összejöveteleken országszerte dalolt verseiben.

MIHAIL LUKONYIN az idősebb nemzedék tagja. Traktorgyári munkásból lett költő a harmincas évek derekán. „Szívdobogás", „Egy munkás nap" és más kötetei után az elmúlt évek egyik könyvsikere lett „Szerelmi vallomás" című ciklikus poémája. A forradalommal egyidős nemzedék nehéz, de vonzó útjáról vall inkább hagyományos verselésű, végig magas érzelmi-gondolati hőfokú művében. Jelenleg az Ami elengedhetetlen címmel új, válogatott verseinek kötetén dolgozik, s tanít a hírneves Gorkij író-főiskolán.

MARK SZERGEJEV — szibériai költő, első lírai gyűjteménye 1950-ben jelent meg Irkutszkban. Sokoldalú és termékeny író, eddig 16 kötetet írt: verseket, riportgyűjteményeket, gyermekmeséket, melyeket Moszkvában, Novoszibirszkben, Irkutszkban publikált. Legismertebb műve a Talpfák (Spali) verseskötet 1964-ben került a szovjet olvasók kezébe.

Fenyvesi István

Közlekedéstudományi konferencia

A Közlekedéstudományi Egyesület rendezésében kétnapos konferencián vitatják meg a főváros, a vidéki városok, általában az egész ország közlekedésfejlesztésének időszerű kérdéseit. A tanácskozást csütörtökön dr. Csanádi György közlekedés- és postaügyi miniszter nyitotta meg a Közlekedési Múzeum tanácskozótermében.

Az első kudarc

Uj filmek

Isten hátamögötti vidéken, a kietlen-zord tajgán elevenedik meg Eduard *Gavrilov* és Valerij *Kremnyov* filmjének története: egy frissdiplomás tanítónő első kudarcainak, első nekibuzdulásának, első könnyeinek, érteflenségbe-ütközésének és első vigasztalanságának hétköznapi históriája. Ott, ahol a madár is fázósan repül tovább, a vonat csak másodperceket vesztegel, és ahol az iskolából kirajzó gyermekhad vad örömmel csatangol fel karcsú fenyők útvesztő rengetegébe, fázósan zsugorodik az erdész-piszkálta zsarátnok köré, és regényes fantáziával ábrándozik el a szibériai táj fennségén.

A körülmény-környezet ismerős, ha más képzeletállította tilalomfákkal szegélyezetten, de sokezer kilométerrel errébb, nálunk is érzékeny valóság: *az egyetem-főiskola nemesen egyszerű tanárképző műhelyéből elkerülni a perifériára.* Oda, ahol hatványozódik a tanítósors, milliméterekre törpül a tanár-diák távolság, s ahol a fegyelmezés sokkalta több a városi iskolák steril-szabályainál. Olyan élettörvényt kell itt magára szabni a pedagógusnak, hogy annak falanxába valamennyi lehetséges helyzetnek határozott megoldás maradjon. Egy tétova-elejtett szóra, bizonytalan lépésre felbolydult a tizenévesek lelkiismerete, követelődző igazságszeretete, romantikus betyárbecsülete. *A tanítónő olyan közegbe ütközik, melyen csak kiskapukat talál.* Botond-rést nem üthet rajta, az intézett kikristályosodott — persze nem vétkes, rossz, cinikus, de erényeinek mértékében, hibáinak fokában elmerevedett — rendtartásával szemben kevésnek bizonyul. Pedig nem is jött világmegváltó akarással, modern-liberális lobogással a fővárosból, csupán ösztönösen érzett-vállalt egyéniségével igyekezett hajthatatlanul ellenállni pedagógustársai szürke sorbaállásának. A történet végén ugyanarra a vonatra száll fel, amellyel jött; visszaindul Moszkvába, ám veresége *csak ideiglenes.* Erre céloz tanítványainak konok szolidaritása, néhány kollegájának hallgatólagosfélve megsúgott rokonszenve.

N. I.

Stan és Pan, a nagy nevettetők

Stant és Pant alaposan kiporolták — már úgy értve, a filmjüket: zenéjét kicserélték, vágásokkal megfrissítették — míg most újra a nézők elé kerülhettek. A régi időkre nem is emlékeztet más — a nők akkor is rövid szoknyát hordtak, a férfiak pedig, úgy mint most többnyire nadrágot —, mint a sodró és mozgalmas történések, sziporkázó gegek és a harsány nevetés.

A huszas években virágkorát élő amerikai filmburleszk nevettetőinek sorában találjuk Stan *Laurelt* és Oliver *Hardyt*, akik az alkatuk teljes különbözőségében rejlő komikumot gyümölcsöztették főleg a *Chaplin*-filmeknél, persze egysíkúbb, de egységesebb koncepció szerint.

A habos torták, csetlésekbotlások világában igazán jól érzik magukat hőseink, a szisztematikus rombolásra és verekedésre azonnal kész *Stan* és *Pan*, illetve sors és szereplőtársaik, a szintén neves Charlie *Chase*, Max *Davidson* és Edgar *Kennedy*. A filmek rendezési elvéül szolgáló spontaneitást, az igazi tűzvészekre és bonyodalmakra váró készenlétet, a varieté, cirkusz és színpadi vígjáték ötvözetéből megszülető burleszk minden sikeres eredményét élvezhetjük végig ebben a filmösszeállításban.

J. Á.

Fényképkiállítás Odesszáról

Mintha csak a szegedi utcák kerültek volna a tablókra, a Csongrád megyei tanács székházának előcsarnokában megnyílt, Odesszát bemutató kiállításon — olyan ismerős az egész. A Magyar—Szovjet Baráti Társaság és a KISZ megyei bizottsága által rendezett kiállítás képeit az odesszai pártbizottság és SZMBT ajándékozta városunknak, felszabadulása alkalmából.

Házakat, utcákat, embereket közvetítenek ezek a képek, a tengerparti város sajátos arculatát, amelyben — nem hiába a testvérvárosi kapcsolat — szegedi utcák hangulata, városképi kultúrája rezonál. Láthatjuk múzeumait — a képzőművészeti és régészeti —, a Puskin múzeumot és a Forradalmi múzeumot, becsesebb képzőművészti alkotásaival egyetemben; az opera és balett-színházat, és láthatjuk a híres „Patyomkin" lépcsőt is. Ízelítőt kapunk iparáról, divatműhelyéről, jellegzetes óriás daruiról — és hogy a körképből semmi ne hiányozzon — pihenő, szórakozó fiatalok életéből.

Olvasóink írják

Egy kis városrendezés

„Egy olvasó" jeligével kaptuk a következő levelet:

„Az Üttörő tér végében lakók örömmel nézik az ott emelkedő új, nagy épületeket. Sok ember gondolt már arra, vajon miért nem építik be a tér egy részét is ugyanilyen épületekkel? Így igen nagy, gondozatlan, elhanyagolt, látogatottsága minimális. Kár parlagon hagyni, amikor sokkal kisebb, rossz telkeken, foghíjakon építkezünk a városban. A környéken sok a magánház, a kisgyerekek számára játszótérnek nem szükséges. Az üttörőknek, úgy vélem, fele is elég volna, hiszen csak alkalomszerűen használják."

Mivel már máskor is érte „támadás" Szeged tereit, nem hagyhatjuk szó nélkül az Üttörő térrel kapcsolatos észrevételt. Olvasónknak nincs igaza: szükség van rá, így, teljes terjedelmében. Bár Szegeden aránylag több a zöld terület, mint más hasonló városokban, mégsem elég. A napi városrendezésnek mindig szem előtt kell tartania a város fejlődését. A ma még nagynak tűnő tér a környék beépülése után egyáltalán nem lesz nagy. Azzal sem értünk egyet, hogy elhanyagolt. A kerületi tanács éppen az utóbbi években hozatta rendbe, szép út vezet át rajta, kellemes virágágyak díszítik. Azzal pedig, hogy Üttörő térnek nevezték el, s átadták a környék üttörőinek, példamutatóan jártak el. Van még a városban elég terület lakóházépítésre, bűn lenne ezt elvenni a járókelőktől, pihenő öregektől, játszó gyermekektől.

„Szökik a villamos"

„Október 17-én, 10 óra 30 perckor a Fodortelep felé közlekedő 307—308-as számú ikerkocsi megszökött a központi megállóból — írja Kovács Mihály olvasónk. — Mire a Rókus felől érkező kocsi lefékezett, s megállt, emez sebes iramban nekiindult. Az átszállni szándékozó utasok hoppon maradtak. És ez nem először történt. Mivel tudjuk, hogy a villamosok dolgozói között szép számmal vannak udvarias emberek is, nem ártana, ha az említett kocsik személyzete példát venne róluk, s leszokna a szökésről."

Verik a lovakat

Már nem először adunk helyet olyan levélnek, melyben olvasóink szóvá teszik azt az állatkínzást, melyet a téglát fuvarozó kocsisok művelnek a rókusi Izabella-hídon és a közúti Tisza-hídon. Most ismét erre hívja fel a figyelmet N. N. levélírónk: „A fuvarosok ütik a szegény lovakat, de azok nem tudnak menni, annyira csúszik a lábuk. Miért nem szórják le homokkal az utat? A járókelők örülnének, hogy ilyenkor lenne ott egy rendőr, aki megakadályozná az állatok kínzását".

Adnak kölcsön cementet

Október 6-i számunkban „Új utak, járdák készülnek" címmel számoltunk be a városgazdálkodási vállalat idei munkáiról. Arról is írtunk, hogy a tervbe vett befejezési határidők teljesítése veszélybe került, mivel cementhiány gátolja a munkát.

Cikkünkre a csengelei Aranykalász Termelőszövetkezet reagált, s Gazsovits József tsz-elnök a következőket írja: „A cementhiány elhárítására szövetkezetünk — amennyiben ez átmenetileg segítséget jelentene — felajánl 150 mázsa 500-as cementet, melyet megállapodás szerint legkésőbb 1968. február 28-ig kellene részünkre visszaszállítani."

Örömmel adunk helyet az elvtársi segítségnyújtás szép példájának, s reméljük, hogy a városgazdálkodási vállalat élni is fog vele, ha a cementhiány még mindig tart.

Gyors intézkedés

A Dél-Magyarország október 4-i számában „Van és mégsincs" címmel foglalkoztunk az üzletek ecetelátásával. A cikkre Jankó Imre, a Csongrád—Bács megyei Élelmiszer és Vegyiáru Nagykereskedelmi Vállalat főosztály-vezetője válaszolt:

„A lap megjelenésének napján kivizsgáltuk a szegedi fiókunk ecetellátottságát. Megállapítottuk, hogy szeptemberben állandóan volt raktáron 10 és 20 százalékos ecet is. Megállapítottuk továbbá, hogy a fiók inkább a 20 százalékos ecet forgalmazását szorgalmazta. Még október 4-én 18 boltba 2 ezer 500 üveg 10 százalékos ecetet szállítottunk, s túraszállításaink alkalmával is már csak flyet adunk az üzleteknek".

Két észrevétel

Sándor Mátyás írja a Juhász Gyula utca 5/b-ből:

„Mák ugyan kapható, de az élelmiszer-kiskereskedelem hanyagsága miatt fél Szegedet össze kell járni, mire az ember talál olyan üzletet, ahol megdarálhatja."

A Népkert sor 13-ból Priska Pál kér segítséget a gázműtől:

„Lakásunkban június eleje óta le van zárva a gáz és gázszolgáltatás egyáltalán nincs. Többször is felkerestük a gázművet, de a vízmelegítőt még mindig nem alakították át földgáz használatára. Nagyon kérnénk sürgős intézkedést!"

Szerkesztői üzenetek

Tiszai István: A családiház-építkezésekkel kapcsolatos eredményekkel és problémákkal 1967. szeptember 22-től három folytatásban megjelent írásunk foglalkozott. Mivel lapunkat járatja, bizonyára megtalálja odahaza. *Sebők János, Kecskemét, Kis utca 8.:* Nyári emlékeiről írt levelét megkaptuk, s egy mondatát idézzük is: „Jövőre is elmegyek Szegedre, olyan jól éreztem magamat." *B. K.:* A Dugonics tér rendezését még az idén befejezik, a Rákóczi tér átépítése is nagyjából kész lesz a Lenin-szobor avatására. *„Magányos emberek" jeligére:* Levelében igen érdekes gondolatot, ötletet vet fel. Kérjük, kísérje figyelemmel lapunkat, rövidesen foglalkozunk a magányos emberek problémájával.

Bírósági ítéletek

AZ ÁLNYOMOZÓ

Pintér Gyula 35 éves, Szeged, Földműves utca 33. szám alatti lakos, alkalmi munkás, büntetlen előéletű korábban fegyveres testületnél szolgált. Leszereléskor fegyvertartási engedélyét és utazási igazolványát nem szolgáltatta vissza, sőt azokat meghamisította. „Előléptette" önmagát hadnagynak, az igazolványát is úgy javította ki. Egy alkalommal ittasan jelent meg a szegedi nagyállomás várótermében, ahol megszólított egy fiatalkorú lányt, s kiadta magát a vízi rendőrség nyomozójának. Felszólította a lányt, hogy saját érdekében kövesse. Lecsalta a Tisza-partra a Boszorkányszigetre, ahol a lánnyal erőszakoskodott. Az álnyomozó karmaiból három katona mentette ki a lányt. Pintér Gyulát a szegedi megyei bíróság erőszakos nemi közsülés kísérlete és közokirat-hamisítás bűntette miatt vonta felelősségre és jogerősen 1 év 8 hónapi szabadságvesztésre ítélte, s 3 évre eltiltotta a közügyek gyakorlásától. Kötelezte kényszerelvonó-kezelésre is. Büntetését szigorított büntetésvégrehajtási munkahelyen kell letöltenie.

A PÁLINKÁZÁS KÖVETKEZMÉNYE

Két testvér, Borbás János és Borbás József, Szeged, Szűcs utca 12. szám alatti lakosok egy alkalommal együtt mentek el szórakozni. Fejenként nyolc féldeci pálinkát fogyasztottak el, s annyira leittasodtak, hogy a további kiszolgálást megtagadták tőlük. Borbás József ekkor odament egy asztalhoz, ahol egy 58 éves ember ült, s megitta előle a nagyfröccsöt. Az idős ember emiatt felháborodott, mire az idősebbik Borbás többször is megütötte. Végül is eltávolították őket a helyiségből, kint az utcán azonban belekötöttek egy munkásőrbe, akitől Borbás János el akarta venni a pisztolyt, hogy bent a vendéglőben rendet teremtsen. Egy másik munkásőr sietett társa segítségére, a fiatalabb Borbás azonban azt tettleg bántalmazta. A Csongrád megyei bíróság Borbás Jánost hivatalos személy elleni erőszak miatt 1 év 6 hónap, Borbás Józsefet 4 hónapi szabadságvesztésre ítélte jogerősen. Büntetésüket szigorított büntetésvégrehajtási munkahelyen töltik le.